

Mama

Alina Cristian

Mama

Te tot privesc și nu mă satur,
Tu, stai pe prispă și-mpletești...
Cu mâini dibace, faci un coș din nuiiele,
Privești mereu tăcută zarea și zâmbești.

În ochii tăi se oglindesc păduri întregi,
Unde îmi pare, că alerg și eu neobosit,
Pe toate potecile pe unde-am hoinărit,
Din zorii zilei până-n asfințit.

Tu, mamă, parcă mâna mi-o întinzi
Și-un tremurat în voce-ți umblă...
La fel cum eu umblu hai-hui,
Purtat mereu de dorurile-ți mute.

Tresari din când în când, neobosită,
Căci mamele par a avea sute de vieți...
Și vocea ta, mereu e liniștită,
Gata să-mi risipească norii grei.

Văd cum pe fața ta de ani brăzdată,
Parcă se-ascund atâtea nostalgii...
Eu îți sărut mâna încă o dată,
Iar tu mă mângâi pe creștet, ca pe un copil.

Și-așa tresar iarăși în visul meu,
Mă tot visez că sunt cu tine acasă...
E luna florilor și dorul tău imens,
Mă cheamă mamă și cumplit mă apasă.

~7 Martie 2015~